

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ

2002

ЛЮТИЙ

Число 2 (194)

КИЇВ 2018

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Раз ми разом

Згадувалися ці мелодійні поетичні слова нашого преславного земляка Павла Тичини, коли під ранній вечір до Міжнародного виставкового центру стікалися веселі струмки прихорошених людей. А назустріч їм традиційно світився привітом банер "Вітаємо земляків Чернігівщини!".

Так що наше традиційне щорічне загальне зібрання розпочалося ще далеко від урочисто прибраного павільйону. Цього разу там знайшли місце стенди з

історії земляцтва за всі 22 роки його діяльності. На особливому місці розташувалися і фотографії членів Ради земляцтва, які свого часу закладали підмурівок нашої громадської організації.

А в самому залі за столами відбувалася реєстрація земляків, а під високим склепінням звучала весела музика, а поміж люду, що буквально з порога почав брататися, розносили дзвінки чернігівські мелодії самодіяльні артисти добре відомих колективів "Антонівчанка" з Варвинського району (художній керівник Надія Волік), "Подільяни" з Подільського сільського Будинку культури Срібнянського району (художній керівник Антоніна Кречотень) та інші.

⇒ 4-6

*Можна все на світі вибрати сину,
Вибрати не можна тільки батьківщину. Василь Симоненко*

У ЛЮТОМУ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ФЕДОРЕНКО Віталій Володимирович – 75-річчя.

Народився 10 лютого 1943 року в Ічні. Працював провідним інженером відділу матеріально-технічного забезпечення "Укресімбанку".

МИРОНЮК Геннадій Іванович – 75-річчя.

Народився 20 лютого 1943 року в с. Грабів Ічнянського р-ну. Був головою Державного агентства з авторських і суміжних прав при КМУ, заступником голови Державного комітету України з питань науки та інтелектуальної власності, першим заступником голови Держстандарту України. Генеральний директор Міжнародного інституту безпеки та якості харчових продуктів. Кандидат хімічних наук.

ЩУР Олександра Іванівна – 75-річчя. Народилася 21 лютого 1943 року в с. Стара Басань Бобровицького р-ну. Працювала техніком у виробничо-технічному відділі управління "Укре-нергохімзахист". Ветеран праці.

ОЛІЙНИК Олександра Андріївна – 75-річчя. Народилася 23 лютого 1943 року в смт. Любеч Ріпкинського р-ну. Працювала в Держкомнафтопродукті.

ЛОЗИЦЬКИЙ Володимир Сергійович – 70-річчя. Народився 1 лютого 1948 року в с. Маїївка Носівського р-ну. Працював заступником начальника Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України. Був завідувачем кафедри архівознавства, професором Київського Національного університету культури і мистецтв. Кандидат історичних наук. Автор понад 100 наукових праць з проблем історії України радянського періоду та архівознавства. Нагороджений орденом "За заслуги" III ступеня.

ПОТАПЕНКО Василь Федосович – 70-річчя. Народився 3 лютого 1948 року в с. Чемер Козелецького р-ну. Працював водієм у першому автобусному парку. Учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС.

НІКОЛАЄВ Микола Миколайович – 70-річчя. Народився 7 лютого 1948 року в місті Буськ Львівської області (батьки з Бахмацького р-ну). Працював заступником генерального директора НВО "Квант", генеральним директором спеціалізованої зовнішньоторгівельної фірми "Укроборонекспорт" Міністерства промислової політики України. Нині – голова правління АТЗТ "Асоціація ділового співробітництва "ТРАНСЄВРОПА". Академік Академії наук прикладної радіоелектроніки.

ЧУГАЙ Михайло Анатолійович – 70-річчя. Народився 18 лютого 1948 року в с. Бурівка Городнянського р-ну. Був начальником відділу штабу Північного флоту. Учасник бойових дій в Сирії, Єгипті, Анголі. Капітан 1-го рангу.

РІЗНИК Олександр Володимирович – 65-річчя. Народився 10 лютого 1953 року в с. Красне Бахмацького р-ну. Начальник відділу в ПАТ "КП ОТГ".

ДАНИЛКО Віталій Петрович – 65-річчя. Народився 16 лютого 1953 року в Носівці. Головний інженер геологорозвідувальної експедиції ДП "Північгеологія".

ШИЯН Надія Ігнатівна – 65-річчя. Народилася 17 лютого 1953 року в с. Окунінів Козелецького р-ну.

Працювала економістом на заводі "Реледизель", нині – помічник вихователя у ДНЗ "Ластівка" м. Бровари.

МАРЧЕНКО Віктор Миколайович – 65-річчя.

Народився 19 лютого 1953 року в с. Стара Басань Бобровицького р-ну. Працює керуючим справами у ТОВ "Солідарність плюс". Підполковник у відставці.

ТКАЧ Володимир Григорович – 65-річчя. Народився 20 лютого 1953 року в с. Чайкине Н-Сіверського р-ну. Енергетик.

ВАСИЛЕНКО Катерина Михайлівна – 65-річчя.

Народилася 22 лютого 1953 року в с. Шевченкове Прилуцького р-ну. Працювала в Київському театрі оперети, театрі музичної комедії, Укрконцерті. Солостка-вокалістка Асоціації діячів естрадного мистецтва України. Заслужена артистка України. Член Національної спілки журналістів України. Лауреат багатьох Всеукраїнських фестивалів і конкурсів.

БОРИСЕНКО Раїса Михайлівна – 65-річчя.

Народилася 25 лютого 1953 року в с. Шишківка Корюківського р-ну. Завідувач медпункту Міністерства закордонних справ України. Член Всеукраїнської асоціації лікарів-терапевтів та Європейського терапевтичного товариства.

ПРОЦЕНКО В'ячеслав Олександрович – 65-річчя.

Народився 25 лютого 1953 року в с. Любомудрівка Борзнянського р-ну. Голова правління ВАТ "Меридіан" ім. С.П. Корольова. Заслужений машинобудівник України. Кандидат технічних наук. Лауреат Державної премії в галузі науки і техніки. Нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня. Член інженерної Академії наук України.

САВЧЕНКО Володимир Іванович – 60-річчя.

Народився 23 лютого 1958 року в с. Окунінів Козелецького р-ну. Водій кафе ТОВ "Смачного".

НАУМЕНКО Софія Миколаївна – 60-річчя.

Народилася 26 лютого 1958 року в с. Бондарі Козелецького р-ну. Працювала інженером-технологом на заводі порошкової металургії, нині – помічник вихователя у ДНЗ "Ластівка", м. Бровари.

ЧУФІСТОВА Тетяна Миколаївна – 60-річчя.

Народилася 26 лютого 1958 року в с. Копор'є Козелецького р-ну. Пакувальниця на банкомотно-монетному дворі Національного банку України.

АНАНКО Євген Павлович – 60-річчя.

Народився 23 лютого 1958 року в с. Красне Чернігівського р-ну. Український політик. Народний депутат України III-го скликання. Почесний член ГО "Товариство "Чернігівське земляцтво".

ДАНЬКЕВИЧ Вадим Петрович – 60-річчя.

Народився 27 лютого 1958 року в с. Петрівка Бобровицького р-ну. Завідувач центру ортопедії і травматології лікарні №1 Дарницького р-ну м. Києва.

РЕБЕНОК Володимир Олександрович – 60-річчя.

Народився 27 лютого 1958 року в Семенівці.

СИНЯКОВА Тетяна Данилівна – 55-річчя.

Народилася 14 лютого 1963 року в Копорі. Приватний підприємець.

Дорогі земляки!

Рада ГО "Товариство "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

УГОДА

про співпрацю

Чернігівської обласної державної адміністрації,
Чернігівської обласної ради,
ради ГО "Товариство "Чернігівське земляцтво"
у м. Києві на 2018 рік

Керуючись взаємним прагненням поглиблювати співпрацю органів виконавчої влади, місцевого самоврядування Чернігівщини та ГО "Товариство "Чернігівське земляцтво" у м. Києві у розв'язанні актуальних питань економічного та соціально-культурного життя області, пропагуванні духовних надбань Чернігово-Сіверського краю, Сторони зобов'язуються:

1. Поглиблювати співпрацю органів влади Чернігівщини з Товариством "Чернігівське земляцтво" у м. Києві та його відділеннями, максимально використовувати можливості земляцтва для соціально-економічного, суспільно-політичного і культурного розвитку регіону.

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

2. У напрямі розвитку культури, туризму та краєзнавства в області об'єднати зусилля для налагодження співпраці та прямих контактів між закладами культури і мистецтва, обласними відділеннями творчих спілок, фондами, аматорськими та іншими організаціями культури Чернігівщини і Києва, проведення днів культури, художніх виставок, гастролей колективів та солістів тощо, а також організації культурно-мистецьких заходів, зокрема:

♦ заходів до Міжнародного дня театру, Дня слов'янської писемності і культури, Міжнародного дня музеїв, Всеукраїнського дня працівників культури та аматорів народного мистецтва;

♦ Всеукраїнського фестивалю кобзарського мистецтва "Вересаєве свято";

♦ II Обласного фестивалю пісні і танцю імені Григорія Верьовки на Співочому полі (сmt Березна Менського району);

♦ VIII обласного фольклорного фестивалю-конкурсу ім. В. Полевика (Сновська ОТГ);

♦ X відкритого фестивалю традиційної слов'янської культури та бойових єдиноборств "Київська Русь" (сmt Любеч Ріпкинського району);

♦ XIII Міжнародного фестивалю національних культур "Поліське коло";

♦ літературно-мистецького свята до 124-ї річниці від дня народження О. Довженка;

♦ XIII Всеукраїнського літературно-мистецького свята "Седнівська осінь";

♦ літературно-мистецького свята "Качанівська музи";

♦ обласного заходу "Фестиваль молока – 2018";

♦ відкритого Всеукраїнського конкурсу виконавців на народних інструментах "Поліський вернісаж" (м. Семенівка).

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

3. Сприяти розвитку економічного та інвестиційного потенціалу Чернігівщини через:

♦ проведення презентацій, ярмарків, виставок-продажів товарів і послуг провідних підприємств усіх галузей промисловості;

♦ підтримку суб'єктів господарювання Чернігівської області у виході на міжнародні ринки, просуванні сільськогосподарської продукції та продовольчих товарів на ринках міста Києва, інших регіонів України, участі у виставково-ярмаркових заходах національного та міжнародного рівнів, зокрема наданні виставкових площ у Міжнародному виставковому центрі в місті Києві на пільгових умовах;

♦ популяризацію та рекламування продукції чернігівських виробників при проведенні зустрічей з представниками закордонних делегацій.

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

4. Провести спільні заходи щодо відзначення:

♦ 100-річчя подвигу Героїв Крут;

♦ 75-х роковин Корюківської трагедії;

♦ 100-річчя подій Української революції 1917–1921 років та вшанування пам'яті її учасників;

♦ Дня Героїв Небесної Сотні;

♦ Дня Європи в Україні;

♦ Дня Конституції України;

♦ 27-ї річниці незалежності України;

♦ 75-ї річниці вигнання нацистських окупантів з Чернігівщини;

♦ Дня захисника України та Дня українського козацтва;

♦ Дня Збройних Сил України;

♦ 199-ї річниці від дня народження Пантелеймона Куліша.

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

5. Співпрацювати в напрямі створення умов для повноцінного духовного і фізичного розвитку дітей, учнівської та студентської молоді, зокрема через:

♦ сприяння участі учнівської та студентської молоді в заходах, присвячених відзначенню ювілейних дат видатних осіб, життя та діяльність яких пов'язана з Чернігівщиною;

♦ продовження співпраці в напрямі поліпшення умов утримання, виховання та реабілітації дітей у центрах соціально-психологічної реабілітації дітей (м. Ніжин, м. Чернігів та с. Хмільниця Чернігівського району).

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

6. Зосереджувати спільні зусилля на розв'язанні питань модернізації економіки області та підвищенні інвестиційної привабливості регіону, зокрема через залучення коштів міжнародних фінансових організацій під реалізацію важливих соціально-економічних програм і наукового доробку закладів вищої освіти області.

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

7. Сприяти випуску книг авторів Чернігівщини, організації їх презентацій. Надавати підтримку розвитку книговидання в області у цілому. Сприяти розповсюдженню вітчизняної книги серед закладів освіти, науки, культури, надавати всіляку підтримку її поширенню іншими можливими способами.

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

8. Сприяти діяльності волонтерських організацій, громадських об'єднань, окремих громадян, які надають допомогу бійцям АТО, членам родин загиблих та поранених учасників бойових дій, а також вимушеним переселенцям.

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

9. Забезпечувати постійний обмін інформацією про діяльність Товариства. Сприяти розміщенню в земляцькому часописі "Отчий поріг" та обласних ЗМІ інформації про спільні заходи, проведені в містах та районах області.

Облдержадміністрація, обласна рада, рада Товариства, керівники відділень

Голова Чернігівської обласної державної адміністрації	Голова Чернігівської обласної Ради	Голова ради ГО "Товариство "Чернігівське земляцтво"
В. КУЛІЧ	І. ВДОВЕНКО	В.ТКАЧЕНКО

12 січня 2018 року

м. Київ

РАЗ

← 1

Так, уміє наш незламний народ і трудитися, і захищати свободу, і веселитися. Тим більше, що вся Україна ще жила під знаком Новорічних та Різдвяних свят, що вселяли в кожне патріотичне серце віру в щасливе майбутнє. Отож коли учасники зборів та гості – а серед них група народних депутатів України, обраних від Чернігівщини, керівники інших обласних земляцтв, делегації міст і районів області, духовенство, керівництво Всеукраїнської спілки ветеранів воєн – розмістилися у святково оздобленому залі, ведучий дійства Олександр Завальський після останніх акордів Гімну України мовив:

– Свобода народу ніколи не падає з небес, як золотавий дощ, як Божий дар. Свобода до України повертається обабіреною кров'ю кращих її захисників, які виборювали її впродовж століть, які нині обстали сталевією залогою проти зажерливих сусідів та доморощених колаборантів у донецьких степах. 186 оборонців, вихідців із нашої Сіверської сторони, уже пішли в небеса під білий господній Покров. Ми про це пам'ятаємо, ми гордимось тим, що наша земля родить героїв.

Пригасло світло над головами тисяч людей і з глибини сцени озвався неперевершений голос нашого славного гостя з Чернігова народного артиста України, лауреата Національної премії України ім. Т. Шевченка кобзаря Василя Нечепи. Звучала молитва за Україну, далі така ж патріотична пісня "Не зрадь, мій сину, матір-Батьківщину", а на екрані один за од-

МИ

ним поставали образи відважних воїнів, які віддали своє життя за свободу і незалежність України. Скільки ще триватиме цей безглуздий двобій із ненажерною Кремлівською братією, коли завершиться переклик душ тих славних синів, батьків, які вже ніколи не переступлять поріг рідної хати, але й не віддадуть на поталу ворогові!

Логічно вписався в сценарій свята

художньо-документальний фільм "Пізнай свій край", в якому талановито відбите життя земляцтва в 2017 році. Тут і короткі сюжети про поїздки столичних земляків на рідну Сіверщину, і стислі інтерв'ю, і робочі моменти. Автор уже третього фільму відома режисер Валентина Шестопалова знову знайшла лірико-епічний ключ кінооповіді, надала йому особливої жіночої ніжності. Саме тому впродовж півтори години у залі панувала така тиша, ніби в оперному театрі за участі всесвітньо відомих співаків.

Затим диктор запросив на сцену головних діючих осіб, аби ті виконали особливо почесне завдання – підписали Угоду про співпрацю на 2018 рік.

РАЗОМ

Та цього разу, крім традиційного дійства, була й приємна несподіванка, про яку повідомили поважні гості голова Чернігівської облдержадміністрації Валерій Куліч та голова Чернігівської облради Ігор Вдовенко. Рішенням сесії Чернігівської обласної ради 7 грудня 2017 року голові Ради Товариства "Чернігівське земляцтво" в місті Києві Віктору Ткаченку присвоєно звання "Почесний громадянин Чернігівської області". Зал стоячи привітав свого багаторічного лідера з високим заслуженим званням. А сам Віктор Вікторович мовив:

– Вельмишановні земляки! Сьогодні в Різдвяні та Новорічні свята хотілося побажати всім присутнім на земляцькій зустрічі миру, добра, достатку, подякувати всім за те, що ви робите для рідного краю, за вашу любов до нього. Десятки земляків могли б стати лауреатами такого звання. Я відношу цю нагороду як відзнаку всім вам. Дякую ініціаторам висунення, всім вам, дякую тим, хто мене підтримував, депутатам облради, які голосували. Буду старатися й далі робити добро рідній Чернігівщині.

Після такої урочистої події слово мав голова Чернігівської облдержадміністрації Валерій Куліч.

– Вельмишановні земляки! Радий

передати вам привіт від Сіверського краю. Приємно відзначити всі ті добрі справи, що ви робите для малої батьківщини. Ви продовжуєте підтримувати воїнів АТО, сприяєте втіленню нових культурних проєктів у області. Такі справи не можна оцінювати тільки грошима, це духовний внесок у розбудову суспільства. Сьогодні ми з гордістю відзначаємо, що столичне Чер-

кожного з вас і, передусім, вашого голови. Віктор Вікторович очолює земляцтво майже 2 десятиліття. За цей час зроблено дуже багато в удосконаленні його роботи. Мені надзвичайно приємно було вручити разом із головою облради Ігорем Вдовенком диплом про при-

своєння йому звання "Почесний громадянин Чернігівської області". Хочу також подякувати за активну

своєння йому звання "Почесний громадянин Чернігівської області". Хочу також подякувати за активну

підтримка дитсадків, закладів культури, освіти. Хочу передати особливу подяку новому Почесному громадянину Чернігівщини Віктору Ткаченку від батьків та рідних п'ятирічного тяжко хворого Тимофія Зленка, якому він надав матеріальну підтримку на лікування. Це і є яскравий приклад дотримання земляцького Кодексу честі.

Дорогі земляки! Чернігівщина дорого заплатила за мирне небо над Україною, 186 її синів віддали за це найдорожче – життя! Разом з тим хочу побажати всім присутнім,

моту облради та нагрудний знак.

Коротким і пристрасним був виступ народного депутата, лідера Радикальної партії Олега Ляшка:

– Зі мною тут група народних депутатів від Чернігівщини. Перш за все хочу подякувати голові Чернігівського земляцтва за таку чудову зустріч. Ось уже 22 роки він збирає всіх. Дивись на вас і відчуваєш велику радість від того, що поринаєш у атмосферу рідного дому. Бажаю всім вам, всьому рідному краю миру, благополуччя. Сильна країна буде тоді, коли буде сильна економіка. Чернігівщина у цьому плані подає приклад всій Україні. Тож кожному з вас, вашим сім'ям бажаю щастя.

Насамкінець Віктор Ткаченко вручив найвищу земляцьку нагороду Почесний знак заступнику голови Прилуцького відділення Миколі Гордієнку та кінолітописцеві Валентині Шестопаловій, а голові Київської організації ветеранів війни Віктору Мальованому Почесну відзнаку Асоціації земляцтв України "За заслуги".

Ще однією приємною несподіванкою була поява чарівних варвинських хористок, які вручили пишний коровай В. Ткаченку, а щасливчиком із залу – запашні шишки.

На завершення тривалого зібрання своїми підписами І. Вдовенко, В. Куліч та В.Ткаченко ствердили акт доброї волі. Тож за роботу, дорогі земляки!

співпрацю з органами державної влади та самоврядування області. Дякую вам за все зроблене. Миру й щастя вам і вашим родинам.

Після того поважний гість вручив нашому земляцтву картину, а голові правління ГО "Застава" Анатолію Солянику Почесну грамоту.

У своєму слові Ігор Вдовенко мовив:

– Виходячи на цю трибуну, зустрічаючись із вами, відчуваєш гордість за наш край, який дав світові не одне покоління визначних діячів, представників культури і науки, освіти, що трудяться в найдальших куточках планети. Гордий від того, що чернігівська земля зуміла об'єднати тисячі чудових небайдужих людей у столиці. А щодо добрих справ, зроблених за два роки, то їх важко перерахувати. Це

які вашим родинам, мирного неба.

Ігор Вдовенко також вручив земляцтву живописне зображення славетної Катерининської церкви, а директору інституту сімейної медицини Олегу Шекері Почесну гра-

Леонід ГОРЛАЧ
Фото Ганни СКРИПКИ

У коловороті подій того дня важко було займатися аналітикою, роздумами про долю земляцтва, про інші глобальні питання. Тому ми вирішили зупинитися на давно випробуваному методі творення колективного портрета важливих подій і взяли кілька коротких інтерв'ю у учасників зібрання.

Чернігівці-особливі

Як би там не було, але Чернігівське земляцтво – особливе. Про це знають всі суцї в Києві, які прибули до столиці свого часу і не залишилися байдужими до долі малої батьківщини. Особливий у ньому і голова, який щойно заслужено отримав звання "Почесний громадянин Чернігівської області". Ми з колегами встигли переговорити між собою і прийти до висновку: сьогодні ми побачили чудову Чернігівщину в кіно, вона відкрилася нам і з виступів славних людей Сіверського краю. Слава Україні!

Орест КЛИМПУШ,
колишній міністр транспорту України,
перший заступник голови
ГО "Товариство "Закарпатці у Києві"

ЗБЕРЕГТИ СЕБЕ ЯК НАРОД

Земляцький рух – особлива платформа єднання людей. Це явище характерне для українців з давніх давен, актуальне воно і в наш час. На превеликий жаль, нині розділень у нас багато: релігійні, мовні, культурні та інші. І в той час, як ми займаємося всілякими інтригами, це використовує наш ворог. А земляцький рух передбачає єднання душ за територією походження. Я вже всьоме на загальних зборах і ще раз скажу: Чернігівське земляцтво – особливе в Україні. Саме воно допомагає зберегти себе кожному як громадянин, а всім разом – як український народ.

ЄВСТРАТІЙ,
архієпископ Чернігівський і Ніжинський

ЯКІСНІ ЗМІНИ СТАЛИ ЗРОЗУМІЛІШИМИ

Сьогодні разом з першим заступником Олександром Яловським стали учасниками зібрання земляків у столиці, яке проходило у Міжнародному виставковому центрі.

Чернігівське земляцтво в Києві відзначило свою 22-у річницю. Учасники зустрічі переглянули фільм та фотовиставку про історію та роботу земляцтва, із захопленням слухали виступи аматорів сцени Чернігівщини, а також мали прекрасну нагоду не лише приєднатися до великої земляцької родини, а й можливість побачитися з відомими земляками.

Так, у невимушеній, дружній розмові з народним депутатом України, нашим земляком Валерієм Давиденком обговорили ряд питань, які стосуються розвитку нашої громади, заручившись всебічною підтримкою політика стосовно розвитку малої батьківщини – нашого Носівського краю. Позиція Валерія Миколайовича однозначна: "Я використаю всі можливості, аби моє рідне місто і громада, мої земляки відчували якісні зміни в результаті децентралізації", – запевнив В. Давиденко".

Володимир ІГНАТЧЕНКО,
голова Носівської ОТГ

ЛЮДИ ВСЕ БАЧАТЬ

Сьогодні вперше в житті був на Чернігівському земляцтві. Це дійсно величний захід, який дарує неймовірну кількість позитивних емоцій. Велика кількість знайомих і близьких облич, українські пісні та просто наші душевні люди, що може бути краще?!

Разом з Василем Амельченком завітали до столу кожної громади, щоб привітати та передати фірмові торти від лідера Олега Ляшка. Сьогоднішній виступ лідера вчергове підтвердив його любов та щире відношення до Чернігівської землі, а люди це бачать, це можна було відчувати кількістю оплесків після його промови.

Меняни разом з Геннадієм Примаком, дякуємо за чудовий прийом.

А наші Сосницькі "Криниці", як завжди, були на висоті з найкращими колядками. Тепер на земляцтві буду щороку!

Дмитро БЛАУШ,
депутат Чернігівської обласної ради

ЦЕЙ ПОТУЖНИЙ ЗАХІД

22 роки поспіль Чернігівське земляцтво у Києві збирає вихідців із Чернігівської області. Це неймовірно потужний захід, як душевно, так і емоційно. Часто абсолютно незнайомі люди радо зустрічають один одного, спілкуються, братаються, бо земляки ж. А земляк означає надто багато: спільні спогади про стежину, кожний про свою, до батьківського порогу, про улюблені місця на Десні чи Сеймі або біля невеличкого сільського озера, про особливості історичних подій на Чернігівщині та інше. У всіх, у нас земляків, є один спільний ген – любов до малої неньки. І ця любов до рідного краю здатна на дуже багато. Вона об'єднує нас навколо добрих справ для своїх сіл, селищ та районів. Підтримка хворих чи нужденних земляків, відновлення храмів, спорудження меморіалів та пам'ятних знаків, забезпечення належного функціонування соціальних закладів – до всього цього докладають руку земляки, які вже давно живуть за межами Чернігівської області, тим самим, допомагаючи нам, тим, хто прагне осучаснити, змінити та прикрасити свої населені пункти на місцях. Про неймовірну силу даного громадського об'єднання можна говорити дуже багато, але краще приєднатися і відчувати все на собі.

Вчорашній вечір ще довго виринатиме у пам'яті і стимулюватиме до нових звершень на благо рідної Чернігівщини. Пишаюся земляцтвом!

Володимир СЕЛЯНСЬКИЙ,
депутат Чернігівської обласної ради

МИТТЄВОСТІ ЗЕМЛЯЦЬКОГО ЗІБРАННЯ

Відлуння

Делегація ветеранів та активістів Всеукраїнської Співки ветеранів війни провела низку заходів у селі Світанок Ніжинського району. Чернігівське земляцтво було представлено керівниками та активом Борзнянського та ветеранського відділень.

пам'яті

Зважаючи на те, що такий захід ВСВВ проводить щорічно вже протягом трьох років, у першу чергу члени делегації, яку зустріла в. о. сільського голови Світлана Ткаченко, відвідали місце поховання 54 чехословацьких воїнів, вшанували їх пам'ять хвилиною мовчання і поклали квіти до могили. Поруч з нею встановлено стелу і мармурові плити, на яких викарбувані їхні імена.

Після цього члени делегації та місцеве керівництво відвідали музей україно-чесько-словацької дружби, який існує з 1973 року. Спочатку була кімната-музей, яка знаходилась у поштовому відділенні, а потім за ініціативою Миколи Світайла, який на той час працював директором господарства, було побудовано приміщення поряд з братською могилою. Відкриття музею відбулося 29 травня 1980 року. Постановою колегії Міністерства культури України від 26 березня 1980 року йому присвоєно звання "Народний музей".

Ветеранів ознайомили з експозиціями, які розміщені в 4-х залах. Перший зал присвячений історії рідного краю з часів Київської Русі і до 30-х років XVII століття.

В другому залі експозиції розповідають про період Другої світової війни, у тому числі – діорама, яка детально демонструє події на станції Яхнівка. Особливо представ-

лені документи про чехословацького героя Людвіга Свободу, який брав участь на території Чернігівщини у боях проти німців під час Другої світової війни.

Третій зал "Дружба" демонструє експонати та документи про дружні відносини України зі Словаччиною та Чехією.

Четвертий зал розкриває експозицію про сьогодення села, його мешканців та участь односельців у АТО.

Після завершення екскурсії голова Ради ВСВВ генерал-майор Володимир Попович від імені всіх присутніх подякував директору музею Анатолію Величенку за цікаву і змістовну розповідь, зробив запис у книзі почес-

них гостей на згадку про відвідування музею та вручив подарунки від делегації ветеранів.

Далі члени делегації відвідали курган Слави, де встановлено пам'ятник загиблим воїнам-односельцям, вшанували пам'ять загиблих та поклали квіти.

По завершенні меморіальних заходів ветерани завітали в гості до навчально-виробничого комплексу "ЗНЗ – ДНЗ" I–III ст.

Тут гостей піднесено зустріли учні, педагогічний колектив та жителі села, серед яких були учасники війни в Афганістані Микола Куць та Григорій Гагал.

Директор закладу Лариса Кукало розповіла гостям про історію навчального закладу, досягнення, плани на майбутнє, а також про роботу з патріотичного виховання молоді.

Потім гості і присутні взяли участь в уроці мужності "З Україною в серці". З теплими словами привітання до школярів звернувся голова Ради Всеукраїнської Співки ветеранів війни генерал-майор Володимир Попович.

Крім того, перед учасниками заходу виступили: учасник Другої світової війни капітан 1 рангу Олександр Уткін, Віктор Шамрай – учасник бойових дій в Афганістані, Світлана Тараненко – голова комітету жінок-фронтвинок Всеукраїнської Співки ветеранів війни. У свою чергу ветеранам була запропонована цікава програма, в ході якої усі присутні поринули в історичне минуле нашої країни.

Ансамбль хлопчиків "Нащадки козаків" подарував гостям чудові музичні номери. Схвильовано декламували власні поезії учениця 8 класу Єлизавета Москаленко та учень 11 класу Захар Кукало. Захід супроводжувався відеослайдами, які підготував учитель інформатики Микола Ткаченко.

Своєрідним гімном цієї зустрічі була пісня "Заспіваймо пісню про Україну" у виконанні всіх присутніх під музичний супровід Євгенії Галети.

Завершуючи дійство, директор Світанківського навчально-виробничого комплексу Лариса Кукало подякувала ветеранам. На згадку про школу гостям подарували буклети "З Україною в серці".

У свою чергу ветерани подарували шкільній бібліотеці книги на історичну тематику. Голова Ради ВСВВ вирішив взяти шефство над Світанківським навчально-виробничим комплексом і надавати йому всяку підтримку і практичну допомогу. Крім того, на 2018 рік для цього навчального закладу було передплачено часопис "Отчий поріг".

Сергій КУДІН,
керівник відділення ветеранів війни
фото В'ячеслава ГРЕЖУКА

Небом Сергій почав марити в шість років, коли над Ніжином виконував фігури складного пілотажу, а потім приземлився на Базарній площі льотчик Сергій Уточкін.

Доля з перших же років була неприхильною до майбутнього генія. Народився він у Житомирі в сім'ї викладача російської словесності Павла Яковича,

який походив з Білорусі, й доньки українського купця Марії Миколаївни. Їхній шлюб розпався і з трьох років хлопчик жив у бабусі й діда Марії Матвіївни й Миколи Яковича Москаленків у Ніжині.

Як пише дочка видатного конструктора космічних кораблів Наталія Корольова, згадуючи в своїх книзі "Батько" про ніжинський період життя Сергія Корольова: "Ніжин славився своїми соліннями – знаменитими ніжинськими огірочками. Тут ними займалися давно, і Марія Матвіївна також вирішила спробувати щастя. З її ініціативи було вирішено продати будинок і купити велику садибу в центрі Ніжина. Садиба займала близько гектара землі. Сюди входили: будинок грецької архітектури, фруктовий сад з вишнями, яблунями, грецьким горіхом, великий двір. Будинок був старовинний, дерев'яний, одноповерховий, але на високому цегляному фундаменті. Як прийнято було в грецьких будовах, вхід був з двору – високий ганок, а на ньому чотири масивні колони. Будинок був куплений у старій гречанки Бояновської. У цієї ж колишньої власниці садиби Марія Матвіївна взяла рецепт соління огірків. Обережно почавши справу, вона невдовзі її широко розгорнула".

У жовтні 1916 року батьки Сергія офіційно розірвали шлюб, а через місяць мати вийшла заміж за Григорія Баланина, інженера-електрика, який невдовзі одержав призначення до Одеси. Там Сергій пішов до першого класу Третьої гімназії. Навчання для дітей учителів було безкоштовним, і Марія Миколаївна зажадала від колишнього чоловіка відповідної довідки, яку той негайно надіслав. Любов до сина була вищою за сімейні чвари. Однак навчатись у гімназії Сергієві не довелося.

Почалася революція й гімназію закрили. Вітчизна, що мав два дипломи інженера з електричних машин (одержані один у Німеччині, другий – у Київському політехнічному інституті), був папінковий за наставника. Григорій Михайлович записав Сергія до модельного гуртка портового клубу, згодом хлопчина запалився мрією побудувати планер.

Юнаком проект містив технічні розрахунки, дванадцять аркушів креслень і пояснювальну записку. У серпні проект безмоторного літака К-5 визнано вартим утілення й надіслано до Центральної спортивної секції в Харкові, тодішньої столиці України.

З осені 1924-го Сергій Корольов став студентом механічного факультету Київського політехнічного інституту,

що привабив його насамперед славетним професорським складом, наявністю планерного гуртка й тим, що в його стінах навчався Ігор Сікорський. В анкеті, що збереглася, у графі "національність" написав – українець. На факультеті планувалося розпочати підготовку авіаційних інженерів. Для тих, хто не засвідчив своє пролетарське походження, навчання було платним.

Наприкінці літа 1926 року ректор В. Бобров визнав, що його спроби відкрити при механічному факультеті авіаційне відділення виявились марними. І порадив охочим отримати цю спеціальність перевестися до Москви – у Вище технічне училище або Військово-повітряну академію. С. Корольов вибрав аеромеханічний факультет МВТУ ім. М. Баумана (згодом цей факультет виокремився в самостійний авіаінститут). Спеціальність – літакобудування...

То були перші вагомі спроби підкорити небо, за якими почалася тривала героїчна робота з підкорення космосу і пролягала вона не тільки через новаторські пошуки, а й через неймовірно жорстокі випробування сталінським режимом, які на тривалий час запропорили його до концтабору. Воістину то був шлях через терни до зірок. І ніжинці горді з того, що незламний характер одного з найвидатніших учених ХХ століття кувався саме в нашому місті. Віриться, що ближчим часом у Ніжині з'явиться на місці гранітної брили і краєзнавчий музей, аби після його відвідин Україна народжувала нових видатних вчених.

Серед видатних ніжинців особливе місце займає геніальний конструктор ракет Сергій Павлович Корольов, якому 12 січня минулого року виповнилося 110 років. І хоча все життя він провів у інших краях, але ніжинці завжди пам'ятають, що починався він як підкорювач космосу саме в місті над Остром. Недарма донині в центрі всіх приваблює пам'ятний камінь на місці, де стояв будинок, в якому з 1908 по 1914 рік жив юний Сергій.

З чого почався Сергій Корольов

Кожен, хто закінчував середній навчальний заклад, повинен мати робітничий фах. 1922 року, склавши екстерном усі іспити, Сергій вступив до передвипускного класу Першої одеської будпрофшколи. Але його стихія – авіація. Сергій стає членом щойно організованого Товариства авіації і повітроплавання України та Криму (ТАПУК), закінчуючи спочатку курси пропагандистів, а згодом – теорії й практики проектування літальних апаратів. Знання з планеризму він черпав переважно з книг.

1923 року Сергій Корольов займався вітрильним спортом, ходив на яхті "Лейтенант Шмідт".

У липні 1924 року президія Одеського відділення ТАПУК затвердила проект планера, розробленого Корольовим. Розроблений сімнадцятирічним

ІТИ

У Почесного пасічника України Петра Балаша є тверде правило, яким він керується ось уже не один десяток років: "Не йди до бджіл, коли тобі треба, йди – коли ти їм потрібний".

ДО БДЖОЛИ

Справді благородна позиція людини, оскільки маємо здебільшого споживацькі інтереси, коли недалекої двоногі інтелектуали діють за мічурінським законом: узяти від природи все, що тільки можна, не давши їй навзаємні краплини душевного тепла.

До чого призводить той горезвісний закон, не треба ходити за три моря: трагедію екологічного середовища видно неозброєним оком, вона набирає жахливого прискорення й загрожує через кілька поколінь перерости в катастрофу. Бачимо порубані ліси, змілілі річки, отруєні хімікатами поля, на яких всупереч науково обґрунтованій системі сівозміни щороку висіваються незмінні кукурудза, соняшник, соя чи рапс, які виснажують ґрунт до краю, бо новітні товстосуми-господарі живуть здебільшого по столицях і налітають до села хіба що для збору податей, як у прадавні княжі часи. І тим більше не потрібні їм романтики – пасічники, як і їхні горопашні золотокрилі трудівниці. Та добре, що в цьому жорсткому прагматичному світі є оті легендарні люди, які йдуть до бджоли як найщиріші друзі, захисники – бо їм, мабуть, затишніше в державі, де не панують розбрат, заздрість, підступ, споживацтво, де навіть трутнів-лежибок із часом викидають із вулика працювоті бджілки. От із кого б узяти нам приклад, навчитися колективній праці на благо держави та суспільства!

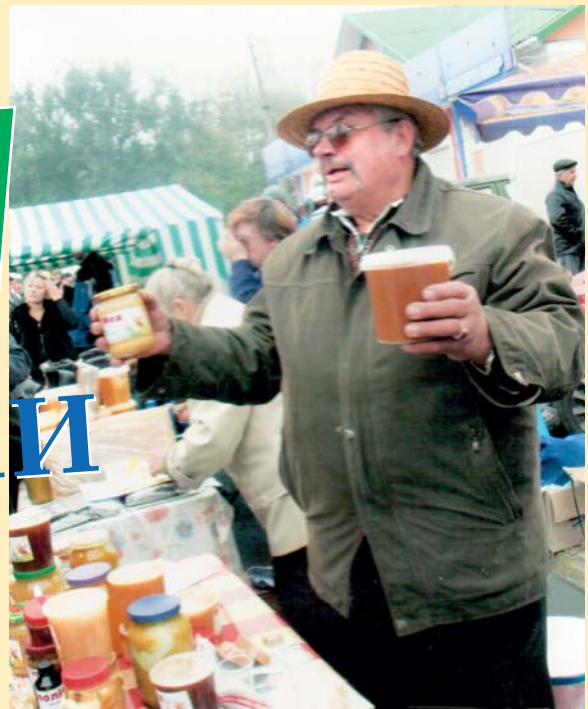
Петро Балаш теж належить до таких романтиків. Вибір незрадливої любові до бджолиного світу прийшов до нього не зразу, не для продовження родової традиції. Їхне коріння походить із села Крапивне неподалік від Ніжина. Батько Іван Петрович був спершу військо-

вим будівельником, згодом будував різні споруди і в традиційній цивільній одежині, але досить рано помер. Зате мати Марія Олександрівна, гнувши все життя спину в колгоспі, живе й нині на рідному обійсті, дякуючи Богу, нещодавно розміняла дев'ятий десяток літ і стала найстарішою мешканкою села.

Не було пасічників і в наступному поколінні Балашів. Старший брат Микола отримав медичну освіту, дослужився до посади головного лікаря району на Івано-Франківщині та й пішов на пенсію. Молодший брат Валентин дослужився до полковника медицини й отаборився в самому Івано-Франківську. А от сестрі Ніні доля судила не забиратися в краї далекі – дісталася свого часу до Києва. Ніби знала, що саме на її плечі ляже турбота про стареньку неньку.

Та й самому Петру Балашу і в снах не снилося, що колись вдягати бджолярське облачення та й копошитиметься біля вуликів – не того було за роботою. Після школи в 1967 році став водієм автомобіля. Згодом опанував екскаватор, навіть трохи попрацював, добрався аж до Сумщини. Та чомусь потягло юнака в небо і нарешті став кранівником, де досяг найбільших успіхів. Ходить нині Ніжином і часом милується струнками стінами районної лікарні, аграрного інституту, інших споруд. А в 1976 році засватали талановитого спеціаліста місцеві геологи, і почав Балаш їздити по всій Чернігівщині, бурові обслуговувати.

Саме за ту працю й отримав орден "Знак пошани". А тоді подібні нагороди не купувалися, їх треба

було заслужити працюю. Так геологи й не відпустили працювотого компанійського чоловіка до самої пенсії, хоча з крана зняли на землю навчати водіїв, займатися поставанням. Ото тоді й почув він посправжньому бджолиний спів. Щоправда, у далекій юності завів був вулика, але швидко відкинув нове захоплення, не прийшов до бджоли з умінням і любов'ю. І згадав новий пенсіонер, що такі є в їхньому роду справжній пасічник – Олександр Олександрович Гусєв, що свого часу трудився в знаній школі пасічників у селі Тиниця Бахмацького району. Тож чому б і собі не зайнятися бджолами.

А тут і нещастя допомогло. Не пройшло безслідно висиджування в тісній кабіні крана, зачепило серце, як колись батькове. Лікарі знайшли інсульт і зуміли поправити здоров'я – інші часи настали, не батькові. А тут десь вичитав, що найкращими лікарями при серцевих хворобах є бджілки. І почав займатися всерйоз пасічництвом у 2000 році. І занурився в захоплюючий світ, де панував особливий лад. Так, дякуючи бджолам, живе цей статурний кремезний чоловік і нині. А щодо накладності пасічництва, то він впевнений: бджоли завжди зароблять на себе й господаря. Тому й каже колегам-новобранцям, які вступають у Спілку бджолярів: не питай, що дасть тобі вона, кажи, що ти їй даси.

Саме Петру Івановичу належить ідея створення такої низо-

вої громадської організації в Ніжині. З'явилася вона в 2009 році й зібрала під своє крило майже три десятки найсвідоміших бджолярів міста й району. Україна завжди славилася самоурядними спілками спеціалістів, що діяли за випробуваними у віках правилами й писаними статутами. Були то шевці й бондарі, кобзарі й вишивальниці, були й бджолярі, яких свого часу гуртував і навчав знаменитий на весь світ наш земляк Петро Прокопович із Пальчиків. Саме його життя та сподвижництво служать взірцем у діяльності спілки "Бджолярі Ніжинщини".

Нинішній пасічник – людина великих знань, активної громадської позиції, а не патріархальний відлюдник у солом'яному брилі. Постійно ведеться обмін досвідом не тільки в межах України, а і в цілому світі. Скажімо, до того ж Петра Балаша приїздили колеги з Канади, Чехії, Польщі та інших країн вивчати досвід лікування бджолами. Він також побував у відомого польського пасічника і виніс звідти гірку інформацію: сусідня держава надає всіляку підтримку пасічникам на відміну від українців. І це при тому, що наш мед вважається одним із найкращих у світі, що Україна займає чи не третє місце на планеті з його збору. Правда, був за часів Л. Кучми ухвалений Закон "Про бджільництво", за яким власники землі серед іншого мають повідомляти пасічників про хімічні обробки посівів за три дні до того, аби ті позакривали золотокрилих трудівниць. Але ж час виставляє все нові й нові вимоги, а пасічників разом із бджолами продовжують заганяти в мертву зону, забуваючи при тому, що завдяки опилению різних культур урожай зростає десь на 30 %. Кажуть же, що коли бджоли тільки перелетять через пшеничний лан до гречки, то й тоді чекай на добірне зерно.

А як би допомагали бджоли у лікуванні недуг! Та не до цього державцям. От є в Петра Балаша спеціальний лікувальний вулик. Варто хворому полежати на ньому в спеціально обладнаному приміщенні та повживати мед, підмор, маточне молочко з прополісом, як хвороби відступлять. Але ж лікарі на Чернігівщині все одно продовжують

вперто ігнорувати цей народний метод, посилаючи пацієнтів по хімію до аптек.

Петро Іванович виявився неабияким громадським діячем. Згуртував довкола себе таких же рятівників природи, серед яких Микола Козубенко, Микола Рожок, Анатолій Стрілець, Олексій Сова, Олег Шмаровоз. Саме вони вирішують різні питання, що стосуються не лише бджіл. П. Балаша можна зустріти в школах міста, де він читає популярні лекції з історії бджільництва. Чотири рази на рік

кімнати-музею П. Прокоповича в школі. Оце справжня цехова вірність, без якої не зберегти історію народу. Взагалі Петро Іванович виявився вдатним на творіння садів: доки інші нещадно нищать дерева, він висаджує липи і в рідній Крапивні на вулиці, названій на честь видатного земляка Віталія Бойка. Все встигає робити цей невгамовний чоловік, покликаний творити добро.

Щоправда, вдома від нього майже ніякої користи, як часом незлобиво каже дружина Валентина Федорівна, ота славна штукатурниця, котру зустрів колись на будівництві та й не відпустив іншим залицяльником. Вона не проти бджіл, зате хоче теж бачити господаря в хаті. Ніколи клопотатися біля вуликів і доньці Наталці – працює у виконкомі, займається вихованням дітей. Зате внучка Наталка пішла у діда. Вчиться в школі, співає так, що може й до якоїсь Італії поїхати, а коли на пасіці (а вона там з двох років) вжалить якась бджола, то вона тільки скривиться на мить та й промовить: "Це не наша, діду, наші не такі".

Рік тому мені випало вручати Петрові Балашу в Ніжинському театрі диплом, який підтверджував його звання "Гордість району". Познайомившись із ним ближче, зрозумів, що він таки заслужив це високе звання. Бо й сам схожий на бджолу, яка носить золотавий нектар у спільний народний вулик.

Леонід ГОРЛАЧ

пасічники діляться медом із дітьми та людьми похилого віку з місцевого сиротинця. А скільки нектару передали на Майдан, скільки кілограмів цілющого збору відвіз на фронт невгомний священик Сергій із Всіхвятської церкви воїнам АТО! Вони також воюють за вільну щасливу Україну, за кожну бджілку над мирним полем.

Не був би лідер із козацькою душею сам собою, якби не поборовся за увічнення пам'яті великого попередника П. Прокоповича. Скільки владних кабінетів обійшов у Ніжині, доки не добився, щоб одну з вулиць міста назвали іменем видатного винахідника рамкового вулика. А далі надумав посадити парк його імені на подвір'ї школи № 2. І посадили сто лип. Ще й меморіальну дошку відкрили, виготовлену за кошти пасічників. А ще в задумі відкриття

Серце наповнюється невимовним почуттям, коли зустрічаєшся з непересічними особистостями, які ставлять на перше місце у своєму житті громадські інтереси, творячи за велінням власної душі праведне добро. Саме на таких лицарів совісті і добра тримається світ, тримається і наше Чернігівське земляцтво.

Це люди високих моральних якостей, про яких з повагою говорять, що це люди честі. Про таку честь влучно висловився мудрий Арістотель: "Честь – нагорода, яка присуджується за благочинність". І тут мені хочеться розповісти про земляків, які безкорисно чинять благо. Це колишні офіцери, які чесно і мужньо виконували свій військовий обов'язок, оберігаючи рідну землю, мирне життя. Залишаючись вірними офіцерській честі, вони являють гідність і честь у повсякденному громадському житті.

Серед них яскравіше ім'я Петра Медведя, полковника, заслуженого журналіста України, письменника. Його глибока людяність переплітається з високою відповідальністю, вимогливістю і самовіддачею у творенні добра. Безумовно ці безцінні риси перейшли йому у спадок від батька-фронтовика і невтомної на доброзичливість матері. Воїн і журналіст гармонійно поєдналися в його серці, що й породило низку художніх творів про честь і гідність.

Зірка Григорія Шкребеля, полковника, художника, не перестає випромінювати світло на шляху турботи про земляків, примноження здобутків чернігівчан. Рівняючись на батька-фронтовика, він обрав нелегку дорогу військового. І як справжній лицар гідно несе знамено честі, додамо – і честі митця з його численними виставками власних картин.

Маяком добротності на земляцькому горизонті видніється постання Валентина Бондаренка, полковника, благодійника. Його батько-розвідник мужньо боровся на Карельському фронті, де поклав свою молоду голову. Нині світлі думки

батька він втілює на земляцькій ниві.

Витязем земляцьких справ по праву можна назвати Віктора Черненка, старшого офіцера флоту, громадського діяча, краєзнавця. Син воїна, який зумів вирватися з полону і партизанів під Ніжином, стійко витри-

нове покоління захисників Батьківщини мужньо відстоює її рубежі, заради свободи жертвує власним життям. Вони – нащадки славних воїнів, починаючи від князя Святослава і до героїв Крут, Холодного Яру, Небесної Сотні.

Побратими з носівського відділення гордяться своїми захисниками в зоні АТО, жертвують кошти на озброєння і харчування, ведуть активну волонтерську діяльність.

У серцях носівчан назавжди залишиться пам'ять про мужність і героїзм земляків, які віддали своє молоде життя у боротьбі з ворогом, заради миру в Україні, це – Буряк Анатолій Миколайович (народився 5 червня 1968 року в с. Червоні Партизани, загинув 6 вересня 2014 року поблизу м. Щастя Луганської області), нагороджений посмертно орденом Богдана Хмельницького III ступеня; Живкович Владислав Хайдарович (народився 30 липня 1975 року в м. Ангарську Іркутської області, жив у с. Мрин, загинув 18 лютого 2015 року поблизу м. Дебальцеве Донецької області); старший прапорщик Живкович В.Х., нагороджений посмертно орденом Богдана Хмельницького III ступеня; Галушко Олег

Васильович (народився 10 червня 1979 року в м. Носівка, загинув 28 листопада 2015 року поблизу села Райгородка Новоайдарського району Луганської області); Мальцев Володимир Анатолійович (народився 1983 року в с. Лихачів Носівського району). Загинув 2 грудня 2017 року в лікарні Попасної від важких ран, отриманих на Світлодарській дузі. Вони не просто герої, а герої гідності і честі, яскраві особистості.

Без виявленого особистісного втілення духовного світу не може бути почуття власної гідності честі – на цьому стоять активні члени Носівського земляцтва.

Вячеслав МИХАЙЛИШИН,
член Національної спілки
журналістів України

Що може бути вище побратимства, земляцького товариства, освяченого високими ідеалами служіння рідній землі і своєму народу! Не кожен здатний вийти на широкий шлях служіння суспільству, обмежившись колом інтересів своєї родини або професійної групи.

МАЮ ЧЕСТЬ

мує виклики сьогодення, віддаючи сили на зміцнення земляцтва.

Невтомним соколом називають Володимира Проценка, підполковника авіації. Свою енергію він сповна віддає служінню благородній місії земляцтва. Встигає скрізь підставити своє благочинне крило.

Вболіває за земляцькі справи наш добродішній побратим Микола Охрімеч, майор, який пройшов через горнило Афганської війни і не втрапив віри у кращі дні України. Своєю активною волонтерською діяльністю він наближає перемогу на Сході країни.

Про героїчне минуле і героїку захисників у наш час побратими розповідають молоді в школах і вишах, передаючи славні патріотичні традиції.

Утвердження

Ганна Дудка – помітне ім'я в сучасній українській літературі. Народилася в селі Сухоярівка Прилуцького району. Закінчила школу з золотою медаллю. За направленням Чернігівської обласної організації Співки письменників вчилася на філологічному факультеті столичного Шевченкового університету, де отримала диплом з відзнакою. Чверть століття засівала освітянську ниву на Київщині, разом з чоловіком ростила двох синів. Нині працює у вітчизняному Міністерстві енергетики та вугільної промисловості. А ще пише глибоко реалістичні задушевні вірші, що склали майже десяток збірок. За цей доробок була прийнята до Національної спілки письменників України.

Ця публікація в земляцькій газеті хай буде бодай позірним знайомством із талановитою сучасною поеткою.

Володимир ПРОКОПЕНКО,
колишній директор
видавництва "Молодь"

РІЧНИЦЯ МАЙДАНУ

За ці роки зростали калини
В узголів'ях, долаючи тлін.
Стаємо під дощем на коліна
Ми за те, що устали з колін.
Як там, друзі, в раю, на тім світі?
Плаче злива за вами рясна.
Ви до нас у калиновім цвіті
Озветесь, в журавлиних піснях.
І дерева зникають, як Сотня.
Їх бояться, цих свідків-калік.
Стаємо на коліна сьогодні,
Щоб не гнутись. Ніколи. Повік.

КАЧАНІВСЬКА ТИША

А тиша була, як кристаль,
як Великодній дзвін,
Гучна і велична, аж думалось:
так не буває.
І птиці злетіли
із райських шовкових картин,
Посіли на вітах розкішних
примовклого гаю.

А тиша, на росах настояна,
йшла по траві,
Свічадо води відбивало
ясними сонцями,
Туман брів у хаці,
мов сивий натруджений віл,
Зайці прудконогі втікали
в траву манівцями.

Така нині рідкість у світі –
ця тиша, як дзвін,
І вправний дзвонар –
це також антикварна коштовність.
Нехай капіляри цю тишу несуть до клітин,

Щоб ми в цьому світі
не стали назавжди безкровні.

НА ПРИЛУЧЧИНІ

Все у вербах... Усе на місці...
Бездоріжжя старих доріг.
Навесні чепуряться обійстя
І все той же лелека вгорі.
В ряд – хвости розпустили півники,
Де проклюнулись спориші.
І вербові зелені віники
Вимітають сміття з душі.
А рілля – ніби крила ворона,
Сині відблиски – мружиш зір.
Перетоптано-переорано...
Із ціпком – чи не кожен двір.
Та не жураються. Певно, ніколи...
Фарба лущиться, мов луска.
Закружляє вишнева віхола –
З цього світу не відпуска.
Та живуть – без образ і спротиву,
Поросль вигребена руда.
Лиш тужливо скриплять ворота,
Де повисло криве: "Продам".
Заквітують бджолині вигони
(Бо немає давно корів).
І проміння грайливі вигини
Забриняють з-під кошлатих брів.
Не рахують відсотків веснами,
Відганяють свої жалі
У квітчастих хустках інвесторки,
Що життя віддали землі.
Не розбалувані зарплатами,
І не знають – які ті моря.
Чи радіти мені, чи плакати?
Бо – Прилуччина це моя.

Ганна ДУДКА

АФОРИЗМИ

Не на всякий дзвінок
відімкнеться замок.

Шапа хомутом не хвалиться –
працює, доки не звалиться...

Вовк завжди вважався старшим
братом,
Козі й сімом її козенятам.

Щоб знати, як несуться яйця,
не досить Куркою назватись...

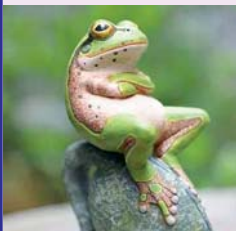
Хай ховається Вареник у Сметану –
як захочу, я і там його дістану.

Пес без нашійника
боїться й двірникового віника.

Як Голова вже буде лиса,
то Гребінець тоді на біса?..

Коли не жне, не меле й не кує,
то добре, що хоч сам жує...

Не всяке
дерево – Верба,
не все те Жаба,
що стриба...

Байкарський дитих на злобу дня

**Проводжаючи
Рік Півня
БІДНИЙ
ПІВЕНЬ ТА
ПЕРНАТІ
БАГАТІІ**

*Якось до Індика звернувся Півень:
– Позичте, дядечку, кілька гривень:
Курці на сідало не вистачає у мене,
а у Вас же в офшорах – мільярд зелених!*

*І почув у відповідь від Індика:
– Нині з грішми проблема велика.
Я б тобі гривню позичити рад,
Але тоді на гривню зменшиться мій мільярд
і про мене ніхто, як тепер,
не скаже з повагою: м і л ь я р д е р.
Так що обходься вже якось сам,
а гривні тобі я не дам.*

*Півень звернувся до Гусака:
– Позичте, дядьку, хоч п'ятака
Курці моїй на кубло –
у Вас же мільйончик готівки було...*

*Гусак відповів:
– Ого-го!*

*П'ятачка треба мати свого:
до чужих баксів стороннім зась!
Проси у дурнів – може, хто дасть!*

*Півень у слушні поради вник –
і самотужки облаштував курник.*

*Мораль.
Тепер уже справді і дурневі видно:
брехня, що багатий поділиться з бідним.
Якщо у тебе з фінансами скрута,
не виручать ні Ляшко, ні Тарута,
а хто ще більше від них збагатів –
то й поготів!..*

Перетинаючи поріг Року Собаки СОБАЧА ФІЛОСОФІЯ

*Як добре все-таки бути Собакою,
коли нікого нема з ломакою:
сиджу собі сам під лавкою
і не гавкаю!*

Гриць ГАЙОВИЙ

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
“Чернігівське земляцтво”
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним
комітетом інформаційної політики,
телебачення та радіомовлення
України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво:
серія КВ №5594
Передплатний індекс 37630

Адреса редакції:
02002, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua,
e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

**В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко,
Л.Н. Горlach (Коваленко),
А.Л. Курданов, Т.А. Літошко,
П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович,
Ю.А. Русанов, М.М. Ткач,
В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко.**

За достовірність фактів, точність імен і
прізвищ, географічних та історичних
реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор **Ганна Скрипка**.
Комп'ютерний набір **Ганна Скрипка**.

Верстка, дизайн **Оксана Кисленко**.

Надруковано та зверстано на замовлення
товариства “Чернігівське земляцтво” в м. Києві
у КП “Редакція журналу
“Дім, сад, город”.
Тираж 1000.